

Bylo již shora zdůrazněno, že také v tomto počátečním období vykonával Č. v podstatě vše, co náleželo ke zjištěnému obsahu zaměstnání kontrolora a že st-lka sama ve svém vyjádření z 10. dubna 1925 připojila jen dodatek, že »s počátku musil hlásiti každou odchylku od výkresu vedoucímu kontroloru« a že »pracoval pod dozorem vedoucího kontrolora, který byl za správnost kontroly ve svém oddělení zodpovědným.«

Nss ve své ustálené judikatuře trvá na právním názoru, že zákon moment samostatnosti nestaví jako kritérium pro pensijní povinnost. Záleží jen na kvalifikaci zaměstnání, které dotyčný zaměstnanec koná, tedy na způsobu činnosti, nezáleží na tom, zda se někdo teprve zaučoval (sr. na př. Budw. 7632 a 7715 a Boh. A 168/19).

Je-li pak bezvadně zjištěno, že Č. i v době před 1. lednem 1919 kontrolu prováděl v podstatě způsobem vylíčeným v nař. rozhodnutí, který vyplňuje pojem činnosti převážně duševní, nemůže na této povaze činnosti jeho nic měniti skutečnost, že s počátku byl pod přísnějším dozorem vedoucího kontrolora, který mu udílel rady a pokyny a případně i ve složitějších případech výkon jeho přezkoumával. Pakli nař. rozhodnutí tuto myšlenku vtělilo ve svůj výrok, neprávem mu vytýká stížnost nezákonnost.

Ze všech těchto úvah dospěl nss k závěru, že nař. rozhodnutí není ani vadným ani nezákonným, pakli hodnotilo činnost Č-ovu jako činnost převážně duševní, zakládající dle § 1 odst. 1 bodu 3 cis. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. pojistnou povinnost pensijní.

Č. 7879.

Církevní věci (Slovensko): * Odsouzení pro přečin § 14 č. 5 a § 11 č. 1 v souvislosti s § 40 zák. na ochranu republiky č. 50/23 může býti důvodem zastavení státní podpory duchovnímu podle § 7 b) zák. čl. XIV:1898 ve znění § 4 zák. čl. XIII:1909.

(Nález ze dne 16. dubna 1929 č. 6.805.)

V ě c: Karel B. v S. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o státní podporu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla st-li, evangelickému ref. faráři v S., zastavena na základě § 7 lit. b) zák. čl. XIV: 1898 výplata veškerých požitků z prostředků státních na dobu 3 let počínajíc 31. březnem 1927 z toho důvodu, že byl rozsudkem soudní stolice v Užhorodě ze 13. ledna 1927 odsouzen pro přečin rušení obecného míru podle § 14 č. 5 zák. č. 50/23 a pro přečin urážky presidenta republiky podle § 11 č. 1 a § 40 cit. zák.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí jako nezákonné, soudíc, že trestný čin, pro který byl st-l odsouzen, nelze označiti jako chování státu nepřátelské, jak je definuje § 13 zák. čl. XXVI : 1893.

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

Podle posledního odst. § 7 zák. čl. XIV : 1898 ustanovuje poslední odst. § 13 zák. čl. XXVI : 1893, co jest rozuměti chováním státu nepřátelským. Tento předpis byl však změněn druhým odst. § 4 zák. čl.

XIII : 1909 v ten rozum ,že na místo § 13 zák. čl. XXVI : 1893 nastupuje nadále 1. bod lit. c) § 22 zák. čl. XXVII : 1907; podle tohoto předpisu sluší za chování státu nepřátelské pokládati zejména každé jednání, jež směřuje proti ústavě, národnímu rázu, jednotnosti, samostatnosti nebo územní celistvosti státu, dále proti zákonným nařízením o používání státního jazyka, proti znaku, erbu a státnímu praporu.

Ze znění tohoto zákonného ustanovení jest zřejmo, že činy, jež zakládají chování státu nepřátelské, uvádějí se tu jen demonstrativně a nikoli taksativně, takže i jiné trestné činy, než v cit. zák. ustanovení příkladmo vypočtené, možno pokládati za chování státu nepřátelské.

St-1 byl odsouzen pro přečin § 14 bod 5 zák. na ochranu republiky proto, že veřejně způsobem surovým a štvavým hanobil republiku, pro přečin § 11 č. 1 a § 40 téhož zák. proto, že před více lidmi presidentu republiky na cti ublížil a hrubě zneuctívajícím projevem uvedl ho ve veřej. posměch. Právem shledal žal. úřad v těchto činech st-lových chování státu nepřátelské a podřadil je cit. ustanovení zák. čl. XXVII : 1907, neboť nemůže býti sporu o tom, že ten, kdo hanobí republiku a hrubě uráží hlavu státu, projevuje chování státu nepřátelské.

Č. 7880.

Pojištění pensijní: * Činnost kontrolora přístrojů a nástrojů nebo šablon pro součástky strojů a nástrojů ve strojírně, jest převážně duševní a zakládá proto pensijní povinnost podle zákona č. 1/1907 ř. z. a cís. nař. č. 138/1914 ř. z.

(Nález ze dne 16. dubna 1929 č. 7.494.)

Prejudikatura: Boh. A 457/20, 532/20, 3418/24, 3827/24, 6238/27.

Věc: Akciová společnost dříve Škodovy závody v P. (adv. Dr. Al. Procházka z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná

Důvody: K žádosti Václava K. a Pensijního ústavu pro úředníky akc. spol. dř. Škodovy závody v P. rozhodla zsp v Praze dne 21. června 1926 na základě § 64 a) odst. 2 cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. a zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., že Václav K. v zaměstnání svém u jmenované fy byl od 1. května 1913 do 30. června 1920 povinen pojištěním dle zák. ze 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907 a cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z., poněvadž bylo konaným šetřením zjištěno, že v době té z počátku byl zaměstnán jako kontrolor šablon pro součástky strojů a nástrojů, později pak jako kontrolor přístrojů a nástrojů tímto způsobem: přijímal od dělníků šablony, přístroje a nástroje a zkoumal pomocí různých mikrometrických měřitek a úhloměrů nebo pouhým přikládáním na sebe, zda jsou provedeny přesně podle výkresů neb originálů a zda jsou prosty vad. Při tom některé tvarové šablony musil předem narýsovat podle výkresu na zinkový plech a potom teprve přiložením dotyčné šablony na nákres zkontrolovat správnost jejího provedení. Ježto měření a zjišťování vad, čímž byl Václav K. převážně zaměstnán, vyžaduje zvláštní spolehlivosti, po případě zvlášť-